

POLYÁKNÉ TÓTH NÓRA

Kapaszkodjunk Máriába!

NAGYBOLDOGASSZONY-NAPI NAGYBÚCSÚ MÁRIAPÓCSON

Majd tízezer ember érkezett Máriapócsra azért, hogy együtt ünnepelje Nagyboldogasszony napját, Szűz Mária elszenderülésének ünnepét. Láthatólag nem zavarta a nagybúcsú résztvevőit sem a tűző nap, sem a sokaság, sem az élő adás közvetítését lebonyolító stáb.

A három püspök – Fülöp metropolita, Atanáz püspök és Ábel püspök – által végzett Szent Liturgia alatt az esernyők és a fák árnyékába húzódó híveknek lehetőségük nyílt a délelőtt során gyónni, áldozni, értetközni.

A Szűzanya által összegyűjtött nagy család a szombaton érkezett ifjú zarándokok egyhetes gyaloglásának vezérfonalát („Kik a rokonaim?”) követve rokonként és testvéreként voltak jelen a szombati processzióban, mellyel a temetőbe értek; a parasztáson, a római katolikus szentmisén, a nagy alkonyati istentiszteleten, a lítián, azaz a templom közepén végzett kenyér-, búza-, bor- és olajáldás szolgálatán, a virrasztáson, majd a másnapi Szent Liturgián.

Az ifjúsági zarándoklat egy szerencsés tagja a szombat esti órákban a Szent Koronát ábrázoló léggalonnal szállhatott a kegyhely fölé. A többiek testben ugyan nem, de lélekben emelkedhettek vasárnap, ugyanis a metropolita beszédében visszautalt az idei fiataloknak szervezett zarándoklat mottójára – már a homília köszöntőszavaival is.

„Krisztusban szeretett testvéreim!” – ez a köszöntés most sokkal többet mond a legalább

ötszáz fiatalnak, akik egy héten át zarándokoltak ide, Máriapócsra. A főpásztor felidézte a zarándoklat mottóját, az evangéliumi kérdést: „Kik a rokonaim?”, és a választ, amit az út végén megkaphattak a fiatalok. Egy Mátyás királyról szóló népmesével folytatta beszédét, melynek tanulsága szerint a mennyországba egyedül bejutni nem lehet, csak valakivel, mással együtt.

„Mária lelke ma mennybe száll, s belé lehet kapaszkodnunk, s akkor vele együtt mi is felemelkedhetünk – mondta. – Minél jobban szeretjük Égi Édesanyánkat, annál jobban szeretünk másokat, a mi Urunkat is. (...) Hogy kapaszkodhatunk az Istenszülőbe? Imádsággal, és azzal, hogy követem őt.” Mária, ahogy az ikonokon is látjuk, Krisztust karjába veszi, rá mutat, mintegy azt üzeni számunkra, hogy tennünk kell, amit Krisztus vár el tőlünk. Az ünnepi ikonon Krisztus veszi az ő lelkét karjaiba. Mária nem saját erejéből volt büntelen, szeplőtelen, Szent Fia dicsőítette meg őt. Így

mi magunk is fordulhatunk hozzá segítségért: „Máriába kapaszkodva vele együtt emelkedhetünk, de ahogy az imában hangzik, ne csak halálunkkor, hanem »most és halálunk óráján«”.

Szombaton ezerkétszáz gyalogosan és lovas szekéren; vasárnap Szabolcs-Szatmár-Bereg megyén kívül az egész ország területéről, sőt még Kárpátaljáról és a Partiumból is érkeztek zarándokok.

A búcsú után megszólítva egy-két csoportot, kiderült, hogy van, aki azért jön, hogy letegye mindennapi terheit, imádkozzon szeretteiért, feltöltődjön, s az itt kapott többletet hazavigye otthonába, munkahelyére. Mások felüdülésért, megnyugvásért jönnek, gyertyát gyújtanak a halottakért, miséztetnek különféle szándékokkal, szentelt gyertyát visznek haza vásárfiaként.

Olyannal is lehetett találkozni, aki személyes zarándoklatát teljesítette; hosszas tervezés után csupán ennyit hagyott üzenetként feleségének a kávéfőző melletti papíron: „Hajnalban elindultam az én személyes zarándoklatomra. Máriapócson találkozunk.”

A Szent Liturgia utáni szokásos körmenet ugyan elmaradt, de Fülöp atya javaslatára „más irányt vesz a körmenet: induljunk el körbe a világba, s ki-ki, amikor visszatér, lezárul ez a nagy körmenet. Körmenetként éljük életünket: a Szűzanya kezét fogva az Isten felé közeledünk.”